

dende, at Stillingen som Hustru er Kvindens naturlige — ja eneste rette — Kald, og i hvert Fald skal regnes for „et Avancement“, som Hostrup kalder det i „Karens Garde“.

Nu siger man vel, at det ikke vil nytte Hustruen stort at blive myndig, naar hun dog ikke faar nogen Raadighed, være sig over Særeje eller Fællesboet. Og man fortsætter, at da Manden er den, som erhverver helt eller fortrinsvis, hvad der medgaar til Familiens Underhold, og da han alene har retlig Pligt til at forsørge den, maa han ogsaa have Overmagten. Ej heller gaar det an at hæmme Manden i hans Virksomhed, og han kan jo umulig have Hustruen med i alle sine Forretninger. Men deraf følger dog ingenlunde, at han skal være eneraadig i alle Afgjørelser. Og kan der siges at være noget til Hinder for — eller noget for Mandens Værdighed krænkende i — at man fastsætter visse Indskrænkninger for hans Eneraadighed og tilstaar Hustruen ikke blot et Raad, men ogsaa en medvirkende Stemme og en Nægtelsesret ved visse Afgjørelser, som kunne være skæbnesvangre for Familiens Fremtid og for det Fællesbo, af hvilket hun er Medejer.

Dette er jo slet ikke noget nyt eller ukjendt. Vore gamle Adelsdamer synes at have styret med stor Myndighed deres Ejendomme, og i Tyskland, hvor Ægtemanden efter Loven er Forvalter af Hustruens medbragte Ejendom, har han ingenlunde fuld Raadighed derover, ja i Regelen kræves hendes Samtykke til Salg af de faste Ejendomme, i Sachsen tillige af hendes rørlige Gods. Ligeledes vil man — i Udkastet til den nye fællestyske Civillovbog *) — finde en Form af Formuefællesskab, hvorefter Manden hverken kan sælge eller pantsætte nogen til Boet hørende fast Ejendom eller Del deraf uden Hustruens Indvilligelse. I Portugal gjælder en lignende Ordning: Manden kan ikke forpligte Fællesformuen uden Hustruens Samtykke, ej heller bortgive noget af det fælles rørlige Gods, og med Hensyn til fast Ejendom kræves begge Parters Samtykke til at sælge og pantsætte, selv om den kun tilhører den ene Part. **) Ligeledes fastsætter den nye norske Lov af 29de Juni 1888,

*) Entwurf eines bürgerlichen Gesetzbuches für das Deutsche Reich. § 1353. Jvf. Roth, System des Deutschen Privatrechts. 1881. II., S. 214—16.

**) Th. Stanton. The Woman Question in Europe. S. 361. Jvf. Kvinden og Samfundet. 1888. Januarhæftet. S. 8—11.